

at der paa Grundlag af de af Magistraten fremdragne Forhold i Virkeligheden mange Steder har udviklet sig Tilstande, der ingenlunde ere passende for deslige Anstalter: for Husfredens Skyld ser man gennem Fingre med og lemper sig efter saadanne Fanger, over for hvem man dog ikke har effektive Tvangsmidler til Raadighed; og samtidig indtræffer hyppigere grove Uordener, saaledes navnlig Oversald paa Opshyn og Inspektør; saadanne kendes særlig fra Lade-gaarden, Korsør og Horsens. Om end de kommunale Myndigheder næppe alle Begne kunne stiges ganske fri for Skyld, navnlig paa Grund af en vidtbreven Økonomi med Hensyn til Antal og Lønning af Opshyn samt med Hensyn til Lokalernes Indretning, ligger Hovedskylden dog utvivlsomt i Manglen af fornødne disciplinære Forholdsregler, og det er derfor ogsaa efter Oberinspektionens For- mening i højeste Grad ønskeligt, at der i saa Henseende tilvejebringes et Supplement til Bestemmelserne i Fattiglovens § 41, 2det Stykke.

Over for Nødvendigheden af en Skærpelse af Disciplinærmidlerne i Tvangsarbejdsanstalterne kunde det nu vel synes naturligt, om Tanken først rettedes paa Anvendelsen af Kotteg eller anden forporlig Straf. En saadan er ikke blot kendt i Strafanstalterne (Lov 3die December 1850, jfr. fgl. Anordn. 13de Februar 1873 § 11), men ogsaa hjemlet for Arresthusenes Vedkommende, saaledes at den endog kan bringes til Anvendelse paa Varetægtsfanger (Arrestreglementet af 7de Maj 1846 Litra B § 12). Heller ikke kan det nægtes, at der gives Tilfælde, hvor en legemlig Kevselse med Virkning vilde kunne tilføjes, og at denne Straffens naturlige Forudsætning snarest vil være til Stede inden for den Klasse af Voldsfanger, hvorum her nærmest er Tale. Man tror sig imidlertid efter tidligere Erfaringer i Overensstemmelse med Rigsdagen, naar man har anset det for rigtigt, paa Grund af de Betænkkeligheder, der i Almindelighed næres med Hensyn til Pryglestraffen, endog blot som Disciplinærmiddel, ikke at foreslaa den bragt til Anvendelse paa et nyt Omraade, saa længe der endnu vil kunne ventes opnaaet heldige Virkninger af andre Disciplinærmidler af mindre affektiv Karakter. I saa Henseende maa man imidlertid formene, at der ved de i Lovforslaget optagne Skærper af den efter Fattiglovens § 41, 2det Stykke, ikendte Cellestraf vil kunne paaregnes en tilstrækkelig Effektivitet af Straffen selv i Tilfælde af ret graverende Brud paa Anstaltens Orden, idet i saadanne Tilfælde en Kombination af

Skærpelsesmidlerne staar til Raadighed; herved vil der vistnok kunne tilvejebringes en Straf, der — ihvorvel ubetinget holdt inden for Humanitetens Grænser — dog vil opfattes som et tilstrækkeligt Onde til at kunne bryde Fangens Opstæthed.

Had de enkelte foreslaaede Skærpelsesmidler angaar, tør haardt Mattelleje for den aldeles overvejende Del af Tvangsarbejdsanstaltners Besætning vel ingenlunde anses for nogen haard Straf. De fleste af de indlagte have mange Gange i deres Liv maattet tage til Takke med et saadant Mattelleje (i Bygninger under Opførelse, i Stalde og paa Voster eller Mattelleje i fri Luft). Men ligesom dette dog maaste i mindre Grad gælde om Voldsfangerne, paa hvilke de omhandlede Disciplinærmidler i første Række tage Sigte, saaledes maa det ikke glemmes, at Straffens Virksomhed for en ikke ringe Del beror paa den ubehagelige Jølelse, der fremkaldes ved Bevidstheden om, at alle Kameraterne lægge sig i deres gode Senge, medens den paa-gældende selv mod sin egen Villie er udelukket. Med Hensyn til de nærmere Vilkaar, hvorunder denne Straf tænkes udstaaet, kan henvises til Straffelov for Krigsmagten af 7de Maj 1881 § 24, hvis Forstrifter i denne Henseende ere fulgte.

Mørk Arrest, der er en i Strafanstalterne kendt Disciplinærstraf, ligesom den ogsaa er hjemlet i Straffeloven for Krigsmagten, anses ligeledes for en effektiv Straf, der dog paa Grund af den mulige Skadelighed ved en forsat Anvendelse af den, bør benyttes med Forsigtighed og indskrænkes til et kortere Tidsrum. Man har i denne Henseende ikke villet foreslaa et højere Maksimum end 2 Døgn, medens den ifølge militær Ret kan idendes for et langt længere Tidsrum og udstaas i Perioder paa 5 Døgn uden Afbrudelse. Med den anførte stærke Begrænsning vil der efter Justitsministerens Opsættelse ingen som helst hygiejnisk Betænkthed kunne ansøres mod Straffen.

Endelig refererer den Skærpelse, der bestaar i Kostens Indskrænkning til Vand og Brød, sig jo til et Midde, der er vel kendt i vor Ret til Skærpelse af Fængselsstraf. Maksimum foreslaas her sat til 2 Gange 5 Dage, og der gives efter Udtaelsen af 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød i alle Tilfælde en Mellemfrist af 5 Dage, i hvilken der tildeles Fanger den for Tvangsfanger sædvanlige, reglementerede Kost; Mellemfristen er betydelig længere end den, der foreskrives ved almindelig borgerlig Straffelovs § 22.

Medens der efter de paa det disciplinære